

det solflimrende Landskab — som om hun hver Dag for Alvor kunde vente, at to fodrejsende Studenter skulde dukke op i Horisonten. Hun forestillede sig levende, hvorledes de bægge saae ud; hvorledes de — støvede og solbrændte — vilde kigge nysgærrigt ind ad Havelaagen og hvorledes Faderen i det samme vilde træde ud paa Verandaen og byde dem ind; hvorledes de da i Begyndelsen vilde være røde og forlegne men senere blive muntre og ligefremme og tilsidst synge bellmanske Sange ude i Maaneskinnet i Haven; hvorledes endelig den ene — ikke den morsomme og lystige, men han med det dybe, tankerige Blik — ved Afskeden vilde trykke hendes Haand og stamme nogle forvirrede Ord om ikke at glemme ham, og hvorledes han Aaret efter vilde vende tilbage som Kandidat med bedste Karakter og i bevægede Ord anholde Faderen om hendes Haand.

Men der kom aldrig Turister til denne skovløse Afkrog af Landet, og Sommer efter Sommer gik, uden at der viste sig mindste Udsigt til noget Eventyr.

Ragnhild Tønnesen smilte medlidende, naar hun nu tænkte tilbage paa disse sine Sejstenaars Sværmerier. Hun var siden den Tid ofte bleven ulejliget af Friere blandt Egnens øltykke Proprietærsonner, der slet ikke kunde forstaa, at hun ikke med Kyshaand modtog deres Tilbud. Men forøvrigt var Aarene hengledne stille og ensformige ved Faderens Side uden ydre Oplevelser af nogen Betydning. Naar hun saae tilbage paa sit Liv, forstod hun næsten ikke, at hun virkelig ikke var mere end enogtyve Aar, at hun altsaa netop befandt sig midt i sin „Blomstring“. Der fandtes snart sagt intet i Verden, der mere interesserede hende — uden netop hendes Musik. Selv det aarlige Foraarsbesøg i Kjøbenhavn var hende ikke længere en virkelig Oplevelse. Hun var efterhaanden bleven fremmed for Forholdene inde i Hovedstaden, hendes gamle Veninder og Bekendte var blevne spredte, hendes Tanter var døde